

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1122

14.09.2024 (135)

Michael Kühnen

NSDAP:n ohjelma Uudelleen kommentoitu

Osa 9

23

SAKSAN KULTTUURIVALLANKUMOUS

"Vaadimme laillista taistelua TUNNOLLISIA poliittisia valheita ja niiden levittämistä lehdistössä vastaan."

Saksalaisen lehdistön luomisen mahdollistamiseksi vaadimme, että:

- * saksankielisten sanomalehtien kaikkien päätoimittajien ja henkilökunnan on oltava Volksgenossen.
- * Muiden kuin saksalaisten sanomalehtien julkaiseminen edellyttää valtion nimenomaista lupaa. Niitä ei saa painaa saksaksi.
- * kieltää lailla kaiken taloudellisen osallistumisen saksalaisiin sanomalehtiin tai ei-saksalaisten vaikuttamisen niihin ja vaatia rangaistukseksi rikkomuksista tällaisten sanomalehtien toiminnan lopettamista sekä niihin osallistuvien ei-saksalaisten välitöntä karkottamista valtakunnasta.

Yhteistä hyvää loukkaavat sanomalehdet on kiellettävä. Vaadimme laillista

taistelua sellaista taiteellista ja kirjallista suuntausta vastaan, joka harjoittaa syövyttävää vaikutusta kansanelämäämme, sekä edellä mainittujen vaatimusten vastaisten tapahtumien sulkemista."

Kansamme vapaan ja luonnollisen selviytymisen ja korkeamman kehityksen edellytyksenä olevista neljästä vapaudesta viimeinen, mutta ei suinkaan vähäpätöinen, on kansallisen kulttuurin vapaus. Mitä hyötyä on taistella kansantalouden vapauden, oikeudenkäytön ja kansanpuolustuksen puolesta, jos saksalaiset eivät voi enää ajatella ja tuntea saksalaisuutta, koska heidän kulttuurinsa on tuhoutunut vieraiden vaikutteiden ja valheiden vuoksi?

Saksan kulttuurivallankumous, jonka kantaja NSDAP on, taistelee tällaista kansallisen kulttuurin hajoamista vastaan ja sen vapauttamiseksi kansainvälisistä vaikutteista. Saksan kulttuurivallankumous puhuttelee terveitä kansanjoukkoja jo taistelujen aikana ja innostaa heitä suoraan protestoimaan rappion taudinmerkkejä ja siihen liittyvää saksalaisen kulttuurin vieraantumista vastaan - se kohdistuu kaikkia taiteen, kirjallisuuden, teatterin, musiikin, mutta myös jokapäiväisen elämän rappeutumisvirtoja vastaan, kuten sekarotuisuuden levittämistä, pornografiaa ja paljon muuta. Saksalainen kulttuurivallankumous sallii vain sen, mikä vastaa kansallisen kulttuurin henkeä ja sielua ja on sitä edistävää - se tuhoaa kaiken sen, mikä vieraannuttaa saksalaiset saksalaisuudestaan, ja haluaa hajottaa sen yksitoikkoisen, materialistisen maailmansivilisaation hyväksi!

Kansallissosialistisen vallankumouksen jälkeen Saksan kulttuurivallankumouksen taistelua kulttuurin vapauden puolesta lajinsa ja luonteensa mukaisesti jatketaan myös oikeudellisin keinoin:

Puolueohjelmansa 23 kohdassa NSDAP kehottaa näin ollen käymään laillista taistelua sellaista taiteen ja kirjallisuuden suuntausta vastaan, joka vaikuttaa kansalliseen elämäämme syövyttävästi! Tässä ilmaistaan selvästi Saksan kulttuurivallankumouksen päämäärä:

Tämä vaatimus täyttyy, kun kaikki syövyttävät ja vieraat vaikutteet on poistettu ja saksalainen kulttuuri heijastaa jälleen kerran puhdasta saksalaista ajattelua ja tunteita ja kannustaa korkeampaan kehitykseen.

Tärkein vaikutus kansamme kansalliseen kulttuuriin nykyaikana on joukkotiedotusvälineillä. Siksi ne on asetettava Saksan kulttuurivallankumouksen ja sen voimapolitiittisen haaran - kansallissosialistisen kansanvaltion - tiukan valvonnan alaisuuteen. Ohjelman laatimisen aikaan nämä olivat pääasiassa lehdistövälineitä, sanoma- ja aikakauslehtiä; sittemmin on tullut mukaan radio, televisio ja muut tiedotusvälineet, joihin kohdan 23 vaatimukset luonnollisesti ulottuvat.

Joukkotiedotusvälineiden on muututtava saksalaisvastaisen kulttuurin tuhoamisen halukkaista välineistä kansamme kulttuurisen uudelleensyntymisen välineiksi. Kulttuuria ei voi käskää, vaan se tarvitsee vapautta ja tilaa kehittyäkseen pitkään ja hedelmällisesti. Tästä syystä myös puolueohjelmassa pidättäydytään vaatimuksista, millainen lajimmukaisen kulttuurin tulisi olla, ja rajoitutaan torjumaan kaikkea sitä, mikä uhkaa ja vaarantaa sen kehitystä.

Kohdassa 23 mainitaan vaaroiksi yhtäältä "kansalliselle elämällemme syövyttävä vaikutus", joka lähtee materialistisesta miinusmaailmasta yleensä, mutta toisaalta myös "tietoinen, poliittinen valhe". Tämä osoittaa, että kulttuurin tuhoutuminen on toisaalta tahaton seuraus saksalaisen kulttuurielämän alistamisesta materialistisen maailmansivilisaation alaisuuteen, mutta toisaalta kansamme vieraantuu systemaattisesti omasta olemuksestaan, myös saksalaisvastaisten voimien tietoisien valheen kautta.

Siksi NSDAP vaatii kaikkien saksalaisvastaisten voimien johdonmukaista poistamista joukkotiedotusvälineistä ja kieltää kaikenlaisen vaikuttamisen kansalle vieraiden tahojen yhteistyön tai taloudellisen osallistumisen kautta ja myös ei-saksalaisten tiedotusvälineiden levittämisen saksankielellä.

Näin Saksan kulttuurielämä vapautuu kaikesta, mikä estää sen oikean kehityksen, ja luodaan edellytykset uuden korkeakulttuurin kukoistukselle, saksalaisen ja eurooppalaisen kansallisen tai rodullisen sielun uudelleensyntymiselle!

24

YLEINEN ETU ENNEN OMAA ETUA

"Vaadimme kaikkien uskonnollisten tunnustusten vapautta valtiossa, sikäli kuin ne eivät vaaranna sen olemassaoloa tai loukkaa germaanisen rodun moraalaa. Puolue sellaisenaan edustaa positiivisen kristinuskon kantaa sitoutumatta tunnustuksellisesti mihinkään tiettyyn tunnustukseen. Se taistelee juutalaista materialistista henkeä vastaan SISÄLLÄ ja ULKOPUOLELLA ja on vakuuttunut siitä, että kansamme kestävä elpyminen voi tapahtua vain SISÄLLÄSTÄ käsin, yhteisöllisen HYÖDYNTÄMISEN PERUSTEELLA ENNEN OMAA HYÖDYNTÄMISTÄ."

NSDAP:n puolueohjelma huipentuu kohtaan 24 ja saa siinä päätöksensä. Ohjelman seuraavassa ja viimeisessä kohdassa vaaditaan vain valtion vallan vahvistamista, jonka on tarkoitus mahdollistaa lakisääteisten vaatimusten täydellinen täyttäminen, mutta se ei lisää niihin mitään olennaista. Kohta 24

kuitenkin ilmentää koko puolueohjelman varsinaista henkeä ja ydintä, joka siten luo rautaisen perustan kansamme elämälle - aattemme ja liikkeemme varsinaisen peruslain:

Tämä muotoilu on ohjelman toinen ja viimeinen, ja se on painettu tukkoon ja siten erityisen korostettu. Ja aivan kuten kohdassa 11 mainitaan koron orjuuden murtaminen ratkaisevana edellytyksenä ja METHODINA sosialistisen kansanyhteisön rakentamiselle, niin tässä kohdassa 24 esitetään HENKI, koko taistelun todellinen ydin! Puolueemme koko poliittinen, taloudellinen, sosiaalinen, kulttuurinen ja ideologinen kamppailu kehittyy näiden kahden suuren kulmakiven - yhteinen hyvä ennen oman edun tavoittelua ja edun kahleiden murtaminen - välissä, joista se saa todellisen merkityksensä ja sisäisen johdonmukaisuutensa.

Kohdan 24 muotoilun alussa NSDAP ei ainoastaan tunnusta kaikkien uskonnollisten tunnustusten vapautta, vaan jopa vaatii sitä poliittisen tahtonsa seurauksena. Tämä osoittaa selvästi, että kansallissosialistinen puolue ei missään tapauksessa näe itseään Saksan kansan uskonnollisena uudistus- tai vallankumousliikkeenä. Se on uskonnollisesti suvaitsevainen ja jättää jokaisen kansanjäsenen tehtäväksi löytää oman tiensä Jumalan luo ja oman suhtautumisensa uskontoon. Se ei varsinkaan vaadi puolueen jäseniltä mitään tiettyä uskonnollista tunnustusta. Se vaatii vain, että saksalainen tuntee itsensä saksalaiseksi ja että hänen on puolustettava ja työskenneltävä kansansa yhteisöä - sen lisäksi hänellä on kuitenkin vapaus kehittää itseään kansakuntaansa sidottuna ja sen muovaamana persoonallisuutena, mihin sisältyy myös vapaus uskonnolliseen tunnustukseen. Tällainen uskonnollinen suvaitsemattomuus on siis täysin vastoin kansallissosialistista aatetta, sellaisena kuin se on esitetty ja sitovasti vahvistettu puolueohjelmassa.

Tämä uskonnonvapaus saa rajansa siellä, missä alkaa poliittinen puolueen taistelu kansamme lajin säilyttämisen ja kehittämisen puolesta:

Koska NSDAP pitää kansallisen yhteisön selviytymistä ja asianmukaista kehitystä korkeimpana arvona ja jokaisen yksittäisen kansanjäsenen elämän tarkoituksena, se ei salli mitään uskonnollisia tunnustuksia, jotka vaarantavat kansallista yhteisöä suojelevan ja sen kehitystä valtapoliittisesti turvaavan kansallissosialistisen valtion olemassaolon. Se ei taistele niitä vastaan uskonnollisista vaan poliittisista syistä eli toisin sanoen:

Uskonnollisella yhteisöllä on yksinomaan omissa käsissään, tunnustetaanko se ja annetaanko sen esiintyä vapaasti - sitä vastaan taistellaan vain, jos se itse kääntyy kansallista yhteisöä vastaan ja julistaa näin ollen poliittista ja saksalaisvastaista sanomaa uskonnollisen sanoman sijasta, ja silloin sitä ei myöskään torjuta uskonnollisena vaan poliittisena yhteisönä, kuten kaikkia muitakin

saksalaisvastaisia voimia. Uskonnollisen tunnustuksen vapauden toisena rajana on germaanisen rodun moraalitaju, jota ei saa loukata.

Tämä muotoilu on valitettava, sillä vetoaminen "tapoihin ja moraaliin" voi helposti avata tien kaikenlaisille filisteille ja moraalinhaltijoille, joiden kanssa kansallissosialistisella elämänasenteella ei ole mitään yhteistä, sillä se pyrkii kasvattamaan vapaita ja luonnollisia ihmisiä. Tämä vaara tuli useaan otteeseen selväksi ensimmäisen kansallissosialistisen vallankumouksen jälkeen vuonna 1933 ja sai tohtori Goebbelsin esittämään seuraavan kriittisen huomautuksen:

"Luonnolle vieraat ihmiset, joilla on joko elämä jo takanaan tai jotka eivät ansaitse sitä, että heillä olisi vielä elämä edessään, tekevät moraalista vallankumouksemme nimissä..... . Tämä menee niin pitkälle, että tämä moraalituomareiden kavalkadi ei pysähdy edes puhtaasti yksityisten asioiden alueelle. He haluaisivat perustaa kaupunkiin ja maalle varkaiden toimikuntia, joiden tehtävänä olisi valvoa Müllerin ja Schulzen rakkauselämää. Jos he saisivat tahtonsa läpi, he muuttaisivat kansallissosialistisen Saksan likapyykin joutomaaksi, jossa ilmiannot, sängyn nuuhkiminen ja kiristäminen olisivat arkipäivää."

Tällainen asenne on tietenkin vastoin elämänkatsomuksemme henkeä, eikä sille löydy perusteita puolueohjelman kirjaimesta.

Aivan ilmeisesti "germaanisen rodun moraalin ja moraalisen tunteen" muotoilu merkitsee kansallissosialistisen Volksgemeinschaftin etiikan rikkomista, toisin sanoen kaikkea sitä, mikä estää työläisiä, taistelijoita, äitejä ja johtajia täyttämästä tehtävänsä kansamme elämässä parhaalla mahdollisella tavalla. Tämä tarkoittaa myös niitä jo käsiteltyjä syövyttäviä vaikutteita ja tahallisia valheita, jotka estävät saksalaisia ajattelemasta saksalaisittain ja tuntemasta saksalaisuutta, jotka uhkaavat ja estävät lajille sopivan saksalaisen kulttuurin rakentamista ja kehittämistä. Sikäli kuin uskonnolliset yhdyskunnat aktivoituvat tällaisiin suuntiin ja tavoitteisiin tai vaikutuksiin, niitä vastaan on taisteltava - jälleen kerran ei niiden uskonnollisen sanoman vuoksi vaan saksalaisvastaisen toiminnan vuoksi.

Mutta tämän rajoituksen lisäksi NSDAP vaatii täydellistä henkistä vapautta: kansallissosialismin uuden järjestyksen myötä vuosisatoja jatkunut uskonnollinen fanaattisuus ja sokea dogmatismi päättyvät, mikä tekee kaiken vapaan kulttuurin kehityksen mahdolliseksi ja tuhoaa kerran muinaisen hengen valon valtakunnan ja germaanisten esi-isiemme vapaan elämänjärjestyksen sananlaskun "pimeän" keskiajan ja sen uskonnollisiin syihin perustuvien joukkomurhien hyväksi!

Saattaa olla yllättävää, että suhteellisen vähäinen vaatimus uskonnonvapaudesta

on muotoiltu 24 kohdassa, joka on koko puolueohjelman varsinainen ydin. Tekstin loppuosa kuitenkin osoittaa, että johdantona oleva sitoutuminen uskonnonvapauteen johtaa sitoutumiseen puolueen uskonnolliseen perusasenteeseen sinänsä:

Toisin kuin esimerkiksi materialistinen marxilaisuus, idealistinen kansallissosialismi on sitoutunut asenteeseen, joka tunnustaa korkeammat arvot kansan ja kansantoverien elämässä. Tällaiset korkeammat arvot on kuitenkin aina ihmiskunnan historiassa ilmaistu uskonnollisilla myyteillä ja sanomilla ja tehty ymmärrettäviksi tavallisille ihmisille. Puolueen vaatimuksen uskonnollisen tunnustuksen vapaudesta takana ei siis ole pelkkä ja välinpitämätön suvaitsevaisuus, vaan intohimoinen hyväksyntä sellaiselle idealistiselle elämänasenteelle, jota JOKAINEN uskonto saarnaa ja jota on vain estettävä kääntymästä korkeimpana arvona olevaa Volksgemeinschaftia vastaan.

Tämä asenne tulee hyvin selväksi, kun ohjelmassa todetaan myöhemmin, että kansallissosialistinen puolue tunnustaa positiivista kristinuskkoa, mutta sitoutumatta mihinkään tiettyyn tunnustukseen. Tämä on tietysti ensinnäkin johtopäätös, joka tehdään aivan pragmaattisesti siitä oivalluksesta, että kristinusko on historiansa aikana syvällisesti muovannut Saksan kansaa, että tällaista historiaa ei voi yksinkertaisesti pyyhkiä pois ja että kansallissosialismi ei halua aiheuttaa uskonnollisia kamppailuja tai uusia kuiluja saksalaisessa kansanjoukossa. Sen sijaan puolue tunnustaa tämän historian ja kunnioittaa suuren kansanosan kristillistä tunnustusta:

Kristinusko on saksalaisten menneisyyden ja nykyisyyden hallitseva uskontunnustus. Siksi, kuten kaikki muutkin kansallisen elämämme virtaukset - ja sen merkityksen vuoksi jopa enemmän kuin monien muiden! - on asetettava kansamme lajin säilymisen ja kehittymisen palvelukseen. Tällainen kristinusko, joka asettaa sisältämänsä ja julistamansa ihanteet kansamme säilymisen ja korkeamman kehityksen palvelukseen, on positiivinen kristinusko. Tällaisen positiivisen kristinuskon näkökulmaa edustaa puolue sellaisenaan.

Tämä ei tietenkään sido jokaista puolueen jäsentä, joka voi henkilönä hyväksyä myös minkä tahansa muun tunnustuksen ja työskennellä Saksan kansan uskonnollisen reformaation puolesta - kunhan hän tekee sen henkilönä sotkematta puoluetta uskonnollisiin taisteluihin:

Puolue tarjoaa kodin KAIKILLE saksalaisille, jotka haluavat olla ennen kaikkea saksalaisia!

Usko kansan elämää edistäviin ja rikastuttaviin korkeampiin arvoihin ja niiden hyväksyminen määrittelee NSDAP:n suhtautumisen uskonnollisiin kysymyksiin.

Ne muodostavat linnakkeen usein ylivoimaiselta vaikuttavaa miinusmaailmaa vastaan, meitä ympäröivää materialistista maailmansivilisaatiota vastaan, joka myrkyttää ja syövyttää kaikkia kansoja, kunnes ne kuolevat ja tekevät tilaa sieluttomille kulutusroboteille. NSDAP taistelee tätä hiipivää kansakuolemaa vastaan - se näkee syynsä juutalaisessa materialistisessa hengessä, jonka vaikutteet syövyttävät meitä ulkoapäin, mutta löytävät myös vastakaikua sisältä, ihmisen pahimmista vaistoista ja haluista. Puolue vastustaa tätä arvojen idealismilla, joka mahdollistaa kansamme toipumisen ja sen uudestisyntymisen sisältäpäin.

Positiivinen kristinusko on taas tämän arvo-idealismien vaatekappale, jonka asetamme vastakkain kansamme kristillistä perinnettä vastaavan materialistisen epähengen kanssa:

Kristinusko julistaa lähimmäisenrakkautta - kuka muu olisi tämä lähimmäinen kuin lähimmäinen? Tämä asenne sallii sellaisen järjestyksen toteutumisen, joka voittaa miinusmaailman ja tekee mahdolliseksi uuden, ihmisen arvoisen järjestyksen - järjestyksen, joka on yläpuolella ja joka seisoo rautaisena lakina:

Yhteinen etu ennen omaa etua!

